

Ved synet af et udhungret negerbarn.

12.

I mit brevsprække sad forleden en folder
med afsky jeg den i hånden holder,
det er min agt straks, at kaste det bort,
da stirrer mod mig et barn der er sort.

Det har stilkeben og en opsvulmet mave
hvad har dog det væsen hos mig at lave ?
- Jeg fanges af dets bedende blik
i mit hærdede hjerte det gir' et stik.

Det strejfer min tanke hvad barnet vil,
og normalt så siger jeg - velkommen til.,
men åh! det tiggeri hveranden dag
nok er ånden redebon, men kødet svag.

Min samvittighed siger, du må råde bod
giv det dog en lune af din overflod,
tiden er ikke til, at være ligeglad
og skjule dig bag et figenblad.

Da hele kloden er gal og pervers
er det svært, at se forskel på ret og revers.
Dulmer vi vor skyldfølelse, med nogle få kroner,
eller er det vi prøver at redde - kun mål for kanoner ?

K.E.Thomsen